

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΗΛΑΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἐν τῷ ΝΔ καταλοίπῳ, ἐν ᾧ κατὰ τὸν κατάλογον ὑπάρχει «Βυζαντιακὴ ἐπιγραφὴ, ἐκ τῆς παρὰ τὴν Ἄρταν μονῆς τῶν Βλαχερνῶν διατριβῆ, συμπεπληρωμένη σ. 12 ὄν καὶ ἔντυπα ἐπιγραφῶν (Ν.Ε. 51)»¹ εὐρίσκομεν τέσσαρα ἔτι φύλλα², ὧν τὰ μὲν δύο περιέχουσιν ἐπιστολὴν «Πρὸς τὸ Γιατροφηλόσοφο κηρ Γιοργῆ Καλαρα ἀπὸ Λαρίσας τῆς 10 Μαρτίου 1815 τῆς Κορθο», τὰ δὲ ἄλλα δύο, σημειώσεις τοῦ Λάμπρου³. εἶνε προφανές ὅτι τὰ μὲν δύο πρῶτα φύλλα περιέχουσιν ἀντίγραφον ἐπιστολῆς τοῦ Ἰωάννου Βηλαρᾶ, οὗτινος αἱ περὶ ὀρθογραφίας ἰδέαι εἶνε γνωσταί, τὰ δὲ δύο ἄλλα περιέχουσι τὰς κεντρικὰς ἰδέας, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Λάμπρου, ἀνακοινώσεως γενομένης ὑπὸ τοῦ Λάμπρου περὶ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἰωάννου Βηλαρᾶ. Πότε καὶ ποῦ ἐγένετο ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη ἀγνοῶ, ὅτι ὅμως πρόκειται περὶ ἀνακοινώσεως οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ὁ Λάμπρος ἔχει ἀσχοληθῆ περὶ τὰ ἔργα τοῦ Βηλαρᾶ καὶ τὰ ἀφροῶντα τὸν βίον αὐτοῦ⁴, ἔχει δὲ ἐκδόσει τύποις τὸ «ονομαστικὸ τῆς ρομεικῆς γλώσσης γιὰ τὰ πεδία» αὐτοῦ⁵ καὶ ἀναφέρει τὰς ἀνεκδότους ἐπιστολάς τοῦ Βηλαρᾶ, τονίζων ὅτι εἶνε «ἄξια ἐκδόσεως»⁶. Τὰς ἀνεκδότους ταύτας ἐπιστολάς τοῦ Βηλαρᾶ εὐρίσκομεν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 113 χειρογράφῳ τῆς ἱστορικῆς καὶ ἔθνολ. ἐταιρείας⁷,

1. Σελ. 114. Ἡ διατριβὴ αὕτη ἐδημοσιεύθη ἐν τοῖς ἔμπροσθεν.

2. Τὰ φύλλα ταῦτα δὲν ἀναφέρονται ἐν τῷ καταλόγῳ.

3. Ἀρχ. τίς ὁ Γεώργιος Καλαρῆς. Αἱ ἐπιστολαὶ ἐκ Λαρίσσης 1815 ἤτοι ἀμέσως μετὰ ρομ. γλώσσα (1814). Γεωγραφίαν τοῦ ἀναφέρει ἐν τῇ πρῶτῃ Καλαρῆν ἐπιστολῇ τοῦ Ἐξεδόθῃ ἄρα κατὰ :

4. Πρὸβλ. Ν. Ἑλλ. τομ. 8 σελ. 315 ἔ. «Ὁ Ἰωάννης Βηλαρᾶς, καὶ ὁ Ἰω. Κρασσῆς ἐν Βενετίᾳ καὶ τόμ. 13 σελ. 68 ἔ. «Ρηγας, Βηλαρᾶς. Χριστόπουλος» ἰδίᾳ σελ. 79 ἔ. ἐνθα γίνεται λόγος καὶ περὶ τῶν ἀσχοληθέντων περὶ τὸν βίον καὶ τὰ ἔργα τοῦ Βηλαρᾶ.

5. Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἠμερολογίῳ Λοιδῶνης τοῦ 1893 σελ. 35 ἔ.

6. Πρὸβλ. Ν. Ἑλλ. τομ. 13 σελ. 81 ὑπ. 1.

7. Ν. Ἑλλ. τομ. 7 σελ. 470.

ἐν τῇ καὶ τὸ ὀνομαστικὸν τοῦ Βηλαρᾶ¹. Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 113 χειρογράφον τῆς ἱστορικῆς καὶ ἔθνολ. ἐταιρείας περιλαμβάνει τὰς ἀκλούθους ἐπιστολάς τοῦ Βηλαρᾶ.

1. (φ. 1α) «Πρὸς τὸν Γιατροφιλόσοφον κηρ Γεωργίου Καλαρᾶ ἀπὸ Λαρσα τῆς 10 Μαρτίου 1815 ἡς Κορθο».

*Ἀρχ. «Πληροφορημένος τῆς ἀπερασμενῆς».

2. (φ. 1β) «Πρὸς τὸν κηρ Γιαννακῆ Μελα ἀπὸ Λαρσα τῆς 1 Μαγίου 1815 εἰς Γιανθίνα».

*Ἀρχ. «Δε φενετέ μοναχὰ πὸς δευ ελαδὰ».

3. (φ. 96) *Ἀνευ ἐπιγραφῆς.

*Ἀρχ. «Μην ἀφηνῆς τὸ πεδὶ σου νὰ μαθῆ πολὰ γραματὰ».

4. (φ. 11α) «Πρὸς τὸν κηρ Γιαννακῆ Γενοβελῆ ἀπὸ Λαρσα τῆς 4 Μαρτίου 1815 ἡς Γιανθίνα».

*Ἀρχ. «Σε μὴ σηναναστροφῆ, οπου ἦταν πολὰ ἀξηολογὰ ἠπολειμενὰ».

5. (φ. 15α) «Πρὸς τὸν κηρ Γιαννακῆ Μελα ἀπὸ Λαρσα τῆς 13 Μαγίου 1815 ἡς Γιανθίνα».

*Ἀρχ. «Δε σου γενομε δχερετος ἀπο θεληση μου».²

Τῶν ἐπιστολῶν τούτων, περὶ ὧν ὡς ἀνωτέρω παρετηρήσαμεν, σημειοὶ ὁ Λάμπρος, ὅτι εἶνε «ἄξια: ἐκδόσεως», τὴν πρώτην ἔχει ἀντιγράψει ὁ Λάμπρος, τὴν πρὸς τὸν ἰατροφιλόσοφον Γεώργιον Καλαρᾶν, εἰς τὸ ἀντίγραφον δὲ τοῦτο ἀνήκουσι τὰ δύο σωζόμενα φύλλα ἀπολεσθέντων τῶν λοιπῶν ἢ πιθανώτατα σωζομένων ἐν ἄλλῳ τινὶ φακέλλῳ.

Ὡς δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ἐκ τῶν σημειώσεων τοῦ Λάμπρου, οὗτος ἐν τῇ διαλέξει τοῦ εἶχεν ὑπ' ὄψιν οὐ μόνον τὴν πρώτην ἀλλὰ καὶ τὰς λοιπὰς ἐπιστολάς τοῦ Βηλαρᾶ, τὰς περιεχομένας ἐν τῇ ἀνωτέρω μνημονευθέντι χειρογράφῳ.³ Κατωτέρω δημοσιεύομεν τηροῦντες τὴν ὀρθογραφίαν τοῦ Βηλαρᾶ, τὴν ἀντιγραφείσαν ὑπὸ τοῦ Λάμ-

1. Ν. Ἑλλ. τομ. 7 σελ. 472 ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 119 χειρογράφῳ. *Ἄξιον σημειώσεως εἶνε ἐνταῦθα ὅτι τὰ ἀνέκδοτα χειρογράφα τοῦ Ἰωάννου Βηλαρᾶ σώζονται παρὰ τῷ Βλαχογιάννῃ, πρβλ. τὸν κατὰλογον αὐτοῦ καὶ Ν. Ἑλλ. τομ. 1 σελ. 142.

2 Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μένει κολοβή.

3 Οὕτως π. χ. σημειοὶ «Τίς ὁ Γιαννάκης Μελάς ;»

πρὸς πρώτην ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 113 χειρογράφου τῆς ἱστορικῆς καὶ ἔθνολ. ἐταιρείας, τὰ ἐλλείποντα φύλλα ¹ συμπληρώσαντες δι' ἀντιγραφῆς ἐκ τοῦ αὐτοῦ χειρογράφου. Ἡ ἔκδοσις αὕτη εἶνε σπουδαία, οὐ μόνον διὰ τὰς εἰδήσεις, ἕως αἱ ἐπιστολαὶ αὗται παρέχουσιν ἡμῖν, ² ἀλλὰ καὶ πρὸς γνῶσιν τῶν περὶ ὀρθογραφίας ἰδεῶν τοῦ Βηλαρά. ³

Κ. Ι. Δ.

Πρὸς τὸ Γιατροφηλοσοφὸν κ. Γεωργίου Καλαρά.
ἀπὸ Λαρσα τῆς 10 Μαρτίου 1815 ἡς Κορυθῶ.

Ἐξοχοτάτε .

Πληροφορεμένος τες ἀπερασμένες ἀπὸ τοῦ Κ. Χρηστοδουλοῦ ἡκονομοῦ Ζαγορησιοῦ γὰρ τες ἡδέες σου στὴν ἠποθέση τῆς γλώσσης μας, οὗ οὐκ ὅλη ἡ φηλογενῆς προκομὴν ἀγουνῆζοντε νὰ τῆ βαλοῦν σὲ τάξῃ, γὰρ νὰ καλλητερεψῆ κε σ' ἐμας ἡ σπουδὴ τοῦ γραμματοῦ, ἀποφάσῃσθα κε σου φανεροσὰ τῆ γνώμῃ μου σ' ἐνα μου γράμμα, οὗ σου περηκλήγῃ κ' ἐνα τῆπομὲνο βηβληροπούλο μου, οὗ το ὄνομασὰ : Ρομεικὴ γλώσσα. Τοῦ ἐδοκα τετὶα ὄνομασῃ ἀφορμῆς οὗ το σῆν-

¹ Τὸ ἀντίγραφον τοῦ Λάμπρου φθάνει μέχρι τοῦ «Σε ταφτῆ τῆ δησηχηὰ τοῦ γενοῦ βρεθῆκαν ὅσσο κε κάμποση, οὗ θελήσαν νὰ δηξοῦν ποσο ἦταν γελασμένη ὅση ἐτρέχον λεγομάνοντες σὲ ταφτὰ».

² Οὕτω π. χ. ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιστολῇ παρατηρεῖ «Ἐληθημαγὰ ἀκομὰ ἀνησος κ' ἐχῆς κανὰ βηβλήο γὰρ τὸν τῆπο, νὰ μου στηλῆς κάμια κολὰ ἀπο ταφτο νὰ ἡδο κε σου ταξο νὰ κάμο το ἡδῖο κ' ἐγο στὴ Γεωγραφῃα οὗ τῆμαξο», ἐξ οὗ συμπεραίνομεν ὅτι ὁ Βηλαράϊς συνέγραψε Γεωγραφῃαν, καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ (φ. 14α) «Τελοσπαντον δὲν ἡμε ἐγο ὁ μοναχος, οὗ προῖστοχασηκα νὰ γραψο ρομεικα κε νὰ οφελῆσο τὸ γενος φοτηζοντας τὸ στο ἀληθῆνο τοῦ σῆμπερο. Ἡ ἀληθῃα δὲν μπορεῖ ποτε νὰ κρηφτῆ ὁ προτος ἀπ' ὅλους, οὗ ἐγραψε ρομεικα, ἦνε ὁ Μεσηοδοκάς μολον οὗ ἐμεταχηρησῆκε ὁχη τὸν κῆνον τροπον τῆς ὁμηλῆας, ὁ γνωρισμένος ἀπ' ὅλους γὰρ τὰ σῆνγράμματα τοῦ Γρηγορηος ὁ Κωνσταντάς, ὁ Γιατροφηλοσοφος Γεωργῆς Καλαράς, οὗ ὁμπρητερ' ἀποτ' ἐμενα ἡθελῆσε νὰ τῆποση μὴ ἀπλη γραμματικῆ με τῆν ὀρθογραφῃα τῆς γλώσσης μας κ' ἡ φιλεληνες Βλαχη τῆς Λιβορονος τὸ μποδησαν ἀπο φοβο τους μὴ χαθῆ ἡ Ἐληνηκῆ κε δὲν μπορεσοῦν ἀφτῆ ἡστεροτερα νὰ ὁμηλοῦν τὰ βλαχηκα τους».

³ Ἄξιον σημειώσεως εἶνε ἐνταῦθα ὅτι ἐνιαχοῦ τοῦ κειμένου εὑρίσκομεν τόνους. Προφανῶς ὅμως οἱ τόνοι οὗτοι προέρχονται ἐξ ἀπροσεξίας τοῦ ἀντιγραφέως παρασυρομένου ὑπὸ τῆς συνηθείας τοῦ θέτειν τόνον ἐπὶ πάσης λέξεως. Διὰ τοῦτο καὶ ὁποῦ τὸ κείμενον εἶχε τόνους παρέλειψα αὐτοῖς.

γραψα κηνα, κε στη διαλεχτο της πατρηδας μου. Ηποπτεβεντας μ' ολον τουτο μη δεν εφτακε στα χερια σου το γραμα μου με το βηβληο εστοχαστηκα χρηαζουμενο να σου γραψο κε δευτερο γιχ να λαβο μια ορα αρχητερα αποκρητη σου σε οσα σου φανερουα, κε τα μετασημαδεβο σε τουτο.

Εγο, Αφεντη, δεν πετομε για κανας μεγαλο; φηλοσοφος, μητε για κανας προκομενος Έλληνας; μονε για φηλογενης, οπου δεν παραπερνομε στους σηλογισμους μου. Εσπουδαξα οστοσο στα σκολια μας καμποσους χρονους, κ'ηδα τον καρπο, οπου απολαβενουν ηστερα απο λογης λογιου κοπους, κ'ηδροτες, οσα παιδια χανουν το αυθη της ηληκια; τους μετα σ'εκηνα για να μαθουν να παπαγαλήζουν καμποσα λογια απο μια γλωσα, οπου εδο κε διο χηλιαδες χρονους ομπρητερα εκρεναν σε τουτα τα μερη. Ηδα, που χορια απο κατη σκουριασμενα γραμμηκα, κ'ενα διο απο τα σοφα παραμηθια του Αρηστοτελη, αλες ηδεες η ταλεπορη μαθηταδες δεν αποχτενουν. Γγορδομενη μολον τουτο, αφορμη; οπου τους ονομαζουν λογιotaτους, κε φουσομενη για πεντεξη λογια, οπου εχουν στο στομα σε πασα τους ομηληα κ'οπου οση τ'ακουν τα θιαμενοντε, αποτη δεν τ'απηκαζουν, κατανταν ηστεροτερα να φανταχτουν με τα σοστα τους, προς ολοβολη η Αθηνα κατηκα μεσα στο κεφαλη τους, καθος ης του Δια μια φορα; μονε με τη διαφορα οπου δεν τους ενοχλαι, κε δεν εχουν χρηα απο τζεκουρη του Ηφεστου.

Η ηστορηα, η Γεογραφηο, κε οσα αλα κλοναρια της αληθηνης φηλοσοφης στολναν το πνεμα, κε τροχαν τθ νου, αφτα για τους λογιotaτους ηνε Αραπηκα; εχουν οστοσο πολημαθηα να ξεοδεψουν ηκοσητεσερες ορες, σαν καμη χρηα, να φηλουηκησουν για ενα δε η για ενα τε. Αφτη η λησιασαρηκη σπουδη της γραμματηκης; αφτη η ελληνομανηα, κητα προς την ονομαζη καλοτατα ο κηο Κοραης, οπου κε αφτος δεν ημπορεσε ος το ηστερο να την αποφηγη, εκεταστησε τους λογιotaτους να παρουν τους ησκιους γιαπραματα. Προσπαθαν να φανουν φορτομενη απο λογια με την παντοχη ν' αποχτησουν ηδεες, κε γενοντε μοναχα λεξηκα δηχος να ξερουν ν'ανταμωσουν διο λογια για να παραστησουν μια ηδεα του κεφαλιου τους. Αν ηξεραν ομπρητερα τη μητρικη τους γλωσα, τη χανουν κ'εκηνη, κε κηκομουρμουρηζουν το δηλογο, οπου δε φανερονη καμια γλωσα στοη κοσμο. Τετια ητανε η προκοπη του νιου στα σκολια μας.

Σε ταφτη τη δησηχηα του γενου βρεθηκαν οστοσο κε καμποση.

οπου θελησαν να δηξουν ποσο ηταν γελασμενη οση ετρεχαν λεχομα-
νονταξ σε ταφτα τα μονοπατια μ' ἐλπηδα να φτακουν στην κατηκηα,
της αληθιαξ. Μονε αφτη η ηδεα, οπου προθημιονταν να φοτησουν
τους αλους κρατονταξ στο χερη το θαμπο ληχναρη της προληψηξ
κε της φηλαφτηαξ για φεξη, επλανηθηκαν σε κενουργια μονοπατια,
οπου αν δεν ηνε τοξο καχοστροτα κε μακρια απο τον πλατη δρομο,
δεν ηνε αληγοτερο κοπηαστηκα κε ανοφελεφτα.

Αλη οπου οδηγιονταν απο τη λαμπρη φεξη του ορθου λογου
εσαμαν τεξ προτεξ πατησιεξ στον ησιο δρομο. Μονε τη το οφελοξ !
κατατρομασμενη απο τεξ εονηεξ φονεξ εκηνον, οπου ανεβοκατεζε-
νυν ηδρο κοπονταξ στα μονοπατια, δεν ξερο απο πια κακη τηχη απο-
κοπηκαν, κε πησοδρομησαν, για ν' ακολουθησουν τους προτους.

Η αληθηα οσοξο ηνε απλη, κ' εφκολα μπορη να τη γνωρηση
καθεναξ, φταυη μοναχα να μη δεν του αρεση ο καθρεφτηξ, οπου
κραται στο χερη τηξ, κι' οπου με ταφτον εηχνη του καθενου τα ψη-
γαδια. Εγο, οπου δε μου καχοφεγετε να κηταχτο σε ταφτον τον κα-
θρεφτη, για να γνωρηξο τα ψηγαδια μου, κε να τα δηορθοξο, αν ηνε
τροποξ, σαν ηδα αλους οπου κηνησαν προς την κατηκηα τηξ κε το
μεταιδαν, τοξο παραξενεφτηκα για παρομιο καμομα απο αθροπουξ,
οπου ετηχενε να τη χαλεβουν με το ληχναρη, σαν ο Δηογενηξ ουτε
γηρεβε αθροπο, οπου εσαμα καρδια κε ρηχτηεα ομπροστα τους, για
να δεχτο απανοθιο μου τον οχτρον τεξ σαητεξ. Βαλετο να μην ημουν
αξιοξ να το καμο για την οληγη μου προκοπη' μονε ηχα το δηκιο
για την αμετρηγη φηλογενη εστηση μου. Σε τα βτο θαρεψα παρανο
εξ ετηαξ τηξ μεγαληξ μου φτοχιαξ απο προληψηξ, οπου δε ληπουν
να καλοπιανουν το νου κε τον πλιο προκομενον' καλα, αχαμνα φερ-
φηκα, αφηνε να τ' απροφασησουν οση αγαπαν την αληθηα.

Εγο μεταχηρηξομε το η για το τριτο φονηεντο του αλφαβητου
μαξ Α' : γιατη το ι αφηεα για τεξ δηφθουγγηξ Β' : γιατη ο λαοξ
οπου δε μεταχηρηξετε την εληνηεη ορθογραφηα, αφτο παρασηνηθησε
γραφονταξ Γ' : γιατη η ηεονα του γραψημου γενετε ομορφοτερη με
το η. Η εξοχοτη σου μεταχηρηξεσε το ι σε ολα. Ημ' οτημοξ ν' ακο-
λουθηξο τη γνομη σου εφτηξ οπου μου την αποδηξηξ για σοστοτερη.
Το μερηξο σημφερο πρεπη να θησηαξετε για το κηνο. Δε μου καχο-
φενετε ν' αφηκο την προτη μου γνομη αυτα να βρο καλητερη απε
τεκηνη' η προληψη κ' η φηλαφτηα ηνε μοναχα τοξο ηοκηριγνομεξ,
οπο δεν αφηφαν κανενα εδο στον κοξμο για να εχουν το κηροξ.

Σε ταφτή μου τη ρομεική γλώσα εγὼ δε φανταχτήκα να κανο-
νῆσο του κεφαλίου μου τη ζουτανή μας γλώσα απατη της κανονη-
σμενής ο σκοπὸς μου ἦνε να πρᾶξτησο στους φηλογενής οπου ορε-
γούτε την καλύτερη της μῆθης ἰς πὸς ο ἀληθινὸς τρόπος να οφε-
ληθούμε ἀπο τη σπουδῇ ἦνε να σηνγραφομε κε να γραφομε κατὰ
πὸς κρευόμε κε προφερομε· ὅλα τα φοτησμενα γενη τῆς Ἐβροπῆς
οπου ἐκηντηνεψαν ὁτο ἠδίο σφάλμα, γραφουν τορα στη γλώσα οπου
κρευουν. Ποῶ ἦνε τα πηχηρηματα, οπου η ἐναντηη σε τουτη τη
γνωμη μας βανουν ὀμπροστα σαν ἀκαταμχχῆτα τηχοκαστρα. Μονε
να ἠπουμε την ἀληθῆ ὅλα αυταμα δεν κανουν ἀκερια νουλα. Βα-
λετο να μ' ἀποκρηθη κανενας τους πὸς ἐπρεπε ν' ἀποδηξῆ το λογο
μου, κι' ὄχι να τον πεταξῆ ἰτη μεση με τοση ἀποκοτια, σαν να ἦταν
κανα γεομετρῆκο ἀξηομα· ἐτς' ἦνε· μονε εγὼ το ξεμηστηρεβομε της
ἐξοχότης σου, οπου ξερής ποῶ καλύτερ' ἀπο τεμενα τη ἀξιαζουν.
Κιαπε σ' ενα γραμτ, ὀπο βηαζόμε να τ' ἀποσκολασο το γληροτερο,
δεν εχο του κερο να ξαπλοθο τοσο· ἀφτο κοντεβη να σοθη κ' ἠκόλα
κ' εγὼ εχο χρηα να σου ἠπο κατη ἀλο ἀκομα.

Το προτο παραπον ἐκηνον, οπου μεταγλοτηζουν, ἦνε, οπου δεν
ξερουν σε πια δηαλεχτο της γλώσας μας να γραψουν· ἐπηδῆς κι'
ὀλες της βρησκουν ληψες. Δε μπορο ν' ἀπηκασο αν ἦνε ὀλο το φτε-
ξημο της γλώσας μας, η εχουν κι, ἀφτη το πλιότερο μηραδη θελοντας
να μεταφερουν στη γλώσα τους τες χαρες κε νοττημῆδες του σην-
γραφεον, οπου μεταγλοτηζουν, ἀπο γλώσες, οπου ἀπο εονες τες κἀ-
λοδουλεβαν κε τες στολυαν. Ἐνας μεταχηρηζετε ενα ἠφος, ἀλο; ἀλο
κ' ἐτςῆ δε μογιαζουν ποτε σε μια γνωμη. Για να μη βρεθη ληπον πα-
τημα να μας κατηγορησουν γι' ἀσημφονους, σαν κε ταφτους, σημα-
δεψε μου το γλιγαροτερο, αν βρησκῆς σοστον του τροπον της ὀρθο-
γραφῆς μου ἠ ὀχη, για ν' ἀκολουθησο τον δηκο σου.

Ἐπηθημαγα ἀκομα, ἀνησο; κ' ἐχῆς κανα βηβληο για του τηπα,
να μου στηλῆς καμια κὀλα ἀπο ταφτο να ἠδο κε σου ταζο να καμο
το ἠδίο κ' εγὼ στη Γεωγραφῆα, οπου τημαζο. Δεν ἠχα ἀπο προτα
τη γνωρημηα σου, οπου να σε συμβουλεβομουν, κιαπε να τηπονα
τη ρομεική γλώσα,

Καρτερο ἀνηπομονος ἀποκρηση σου, κε μενο

ο Βηλαρας